

Наплічник, що зник

— Мамо! Тату! — сказав я на початку навчального року. — Я вам тепер не абиякий першачок. І навіть не другокласник. Більше в школу мене проводити не треба.

— А я тепер працюватиму позмінно — то вранці, то ввечері, — відказала мама. — Іноді вранці мені доведеться йти ще вдосвіта, тож я не зможу тебе проводити.

— Ну, а я завжди йду рано, — нагадав тато. — Ти ще спиш.

— От і не треба проводити, — докинув я. — Тепер сам ходитиму.

— Ну не знаю, — засумнівалася мама. — Ти дорогу в школу знайдеш?

— Ну мамо! Звісно, знайду. Уже аж два роки туди ходив.

— Дімо, ти ж такий неуважний! Раптом ти замрієшся й поминеш школу? Або взагалі в інший бік звернеш?

— Та ні, нікуди я не зверну. І не замріюватимуся.

— А якщо ти дорогою щось загубиш? Ключі від дому, змінне взуття чи навіть підручник?

— Мамо! Ну як я можу загубити підручник? Він же в наплічнику! — вигукнув я.

— Та ти й наплічник загубити можеш, — зітхнула мама.

— Ти його до одинадцятого класу за ручку водитимеш? Йому вже дев'ять років, — заступився за мене тато. — Нехай звикає до самотійності.

— Страшнувато якимось, — сказала мама.

— Нічого страшного немає, — заспокоїв її я. — Усе буде гаразд, ось побачиш.

І я став ходити до школи сам. Усе і справді було гаразд. Ну майже. Так, траплялися якісь дрібниці. Кілька разів я забував удома зошити, підручники, альбом для малювання, щоденник і пенал. І двічі залишив у школі пакет зі змінним взуттям. А якимось дійсно поминув школу. Проте хутко отямився і побіг назад. І навіть не спізнився на урок. Мама про всі ці дрібниці, звісно, не знала. Її тішило, що мені доволі добре вдається бути самотійним.

І все було чудово, поки одного разу мій наплічник зник.

Того дня замість першого уроку ми в актовому залі слухали пожежника, який нам розповідав про правила пожежної безпеки. На другому уроці ми мали фізкультуру на вулиці. А на

третьому уроці я виявив, що наплічника нема.
Я роззирався навсібіч.

— Василькін, сядь прямо. Годі вертітися! —
сказала наша вчителька Світлана Олексіївна.

Я схопився.

— Світлано Олексіївно! Мій наплічник кудись
подівся.

— Ото новина! Куди ж він міг подітися?

— І гадки не маю.

— Ти його до класу приносив?

— Звісно, приносив... Здається.

— Здається чи приносив?

Я почав згадувати. Ну так, точно, я приніс його до класу і, як зазвичай, кинув біля парти. Я щодня так роблю. Ось, пакет із фізкультурною формою тут, під партою, а наплічника нема.

— Приносив, я точно пам'ятаю.

— І де ж він? Можливо, у нього вирости ніжки, і він помчав до їдальні?

Усі засміялися і почали вигукувати:

— Він зголоднів!

— Охляв за два уроки!

— Не переживай, Василькін! Він поїсть і повернеться!

Світлана Олексіївна сказала всім учням перевірити біля своїх парт, але мого наплічника ніде не було.

— А можна я збігаю в спортзал, у роздягальню? Раптом я його там забув? — запитав я.

— Ти ж сказав, що приніс його в клас!

— Ну... ніби приніс... А може, й ні.

Світлана Олексіївна відпустила мене, і я побіг у спортзал. Роздягальню було замкнено на ключ. Я кинувся в учительську. Там мені сказали, що вчитель фізкультури займається з четвертим класом на вулиці. Я побіг на вулицю, на стадіоні за школою знайшов учителя, випросив у нього

ключ від роздягальні, повернувся в спортзал...
Усе марно. Наплічника там не було.

Потім я перевірів кожен ряд в актовому залі, де ми слухали пожежного. Після цього спустився на перший поверх і оглянув весь коридор, особливо ту лавку, на якій перевзувався вранці. Наплічник немов випарувався.

— Його ніде немає, — сказав я, повернувшись до класу.

Світлана Олексіївна припинила писати на дошці приклади.

— Хлопці, може, хтось бачив наплічник Василькіна? — запитала вона. — Може, хтось хотів пожартувати і сховав його?

Усі презирались і хитали головами.

— Це кепський жарт, — строго озвалася Світлана Олексіївна. — Ваш однокласник уже пропустив цілий урок. І як він далі вчитиметься без підручників і зошитів? Той, хто це зробив, має зізнатися.

Проте ніхто так і не зізнався. На четвертому і п'ятому уроках я писав на чужому аркуші чужою ручкою і дивився в чужий підручник. А потім пішов додому лише з пакетом, в якому лежали фізкультурна форма і змінне взуття. Я йшов і думав, як пояснюватиму мамі, що

в мене пропав цілий наплічник. Вона, звісно, скаже: ну ось, я так і знала! Хіба ж ти дорослий, якщо не можеш встежити за своїми речами? Тебе ще треба водити за ручку, як маленького. Рано тобі бути самостійним.

Ключем я відмикнув двері квартири й застиг на порозі. Я побачив свій наплічник. Він лежав на підлозі, біля тумби для взуття. Саме там, де я його залишив сьогодні вранці.

